

ψεύτικα μύτη, γιατί είναι άποκεία, μα πού δὲν παύω όμως ούτε στιγμή νά συλλογιέμαι, κι ἄς μὴν τὸ τελαλάω καὶ στοὺς δρόμους, πὼς ἡ πατρίδα μας κἀθεται πάνου στὰ ξουρῶφια καὶ πὼς ἔχουμε καθήκον ὅλοι μας, ὅσο μπορούμε ὁ καθένας, νὰν τὴ βοηθήσουμε νὰ βγεῖ ἀπὸ τὴ δύσκολη κ' ἐπικίνδυνη αὐτὴ θέση.

Ἐπειτα, τὸ κάτω κάτω, ἡ Πατρίδα ἀπὸ ψόφους ἀνθρώπους ἔχει ἀνάγκη ἢ ἀπὸ ζωντανούς; Βέβαια ἀπὸ ζωντανούς· μα τοὺς τέτοιους δὲν τοὺς δημιουργοῦνε οἱ διαδήλωσες καὶ τὰ μνημόσυνα· τοὺς δημιουργεῖ ἡ ζωὴ. Ἀφίστε λοιπὸν τὸν κόσμον νὰ γλεντιάει, γιατί ὅσο γλεντιάει τόσο καὶ ζωντανεύει, τόσο καὶ πὺθ θεικώτερος γίνεται.

Θέλουμε νὰ ξέρουμε τί θάκανε ἡ πατριωτικὴ διαδήλωση ἂν ἀντὶ νάνταμώσει μασκαράδες στὸ δρόμο της, ἀντάμωνε μιὰ πολιτικὴ διαδήλωση. Θὰ δύμωνε καὶ θὰν τὴν ἔβριζε; Κάθε ἄλλο! Θὰ γνώτανε ἕνα μ' αὐτὴ, κι ἀντὶ νὰ φωνάζουν «Κάτω οἱ Ρουμιοῦνοι!» θὰ φωνάζανε «Ζήτω τοῦ Θεοτόκη ἢ τοῦ Ράλλη!» Γιατὶ μὴν τὸ ξεχνᾶμε, ὁ Ρωμιὸς ὅλα τὰ συχωρνάει στὴν Πολιτικὴ καὶ μοναχὰ μπροστὰ στὸ Κόμμα κάνει Ραγιάδικο τεμενᾶ! Πατριωτικώτερο λοιπὸν εἶναι νὰ μασκαρεύεται κανεὶς τίς ἀποκριὰς παρὰ νὰ κομματιάζεται γιὰ τὸ Κόμμα.

ΜΑΣ

ἔκοψε τὴ χολή μας ὁ Ράλλης μὲ τὸ φοβερὸ καὶ τρομερὸ ΑΛΤ! πὺθ κόλλησε στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας καὶ πὺθ τόσο ἔμορφα τὸ σκόλασε ἡ «Ἑστία».

Τί θέλει τάχα νὰ μᾶς πεῖ μ' αὐτό; Πὼς πρέπει νὰ σταματήσει πιά ἡ δημοκρατία καὶ ἡ κωλουσιεργία καὶ ἡ τραμπούκικη πολιτικὴ;

Ἄλτ! λοιπὸν καὶ συμφωνοῦμε κι ὅλοι μας μαζί του.

ΤΗΝ

Κυριακὴ τὸ βράδι, μιὰ μέρα δηλ. πρὶν ἀπὸ τὴν ἀλησμόνητη κωλουσιεργικὴ Δευτέρα, ὁ Ράλλης βεβαίως κάπιο φίλο του πὼς ἡ ἀντιπολίτευσί του στὸ ζήτημα τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶ στρατιωτικῶ βουλευτῶν θάνα τυπικὴ, ἔτσι γιὰ τὰ μάτια, γιατί καὶ ἡ δική του γνώμη εἶναι πὼς πρέπει νὰ φύγουν οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπὸ τὴ Βουλὴ. Τὴ Δευτέρα βράδι φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι του, ὕστερ' ἀπὸ τὰ στε-

περνοῦσε ἀπ' τὸ σχολεῖο καὶ ρώταγε γιὰ τὸν ἀνιψιὸ του, ἄκουγε παινέματα καὶ φκαριστιότανε ἡ ψυχὴ του.

— Χαλάλι τὰ ἔξοδά μου, ἔλεγε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά του.

Μὰ σὰν ἦρθε χειμῶνας ὁ Βασίλης ὄρχιζε νὰ παραπεονιέται. Ὅχι γιὰ τὰ μαθήματα πὺθ δὲν εἶχε καταλάβει ἀκόμη τί θὰ πῇ κόσμος, ὅσο γιὰ τὴ Ζωὴ πὺθ ἔκανε μονάχος, ἔρμος, στὸ καμαράκι πὺθ εἶχε νοικιάσει. Γιὰ τίποτις δὲν τὸν ἐνοιαζε μὰ τὴ μοναξιά καὶ τὸ κρύο ἀδύνατο νὰ τὰ ὑποφέρη. Φοβότανε μὴν κοκκαλιάσῃ κανὰ βράδυ καὶ μὲ φρίκη σὺλλογιζότανε πὼς ἂν τύχαινε ἀξάφνα νάρρωστίση δὲ θὰ βρισκότανε κανεὶς νὰ τοῦ βράσῃ ἕνα ζεστό. Τὸ εἶπε τοῦ μπάρμπα του καὶ κείνος τότε φρόντισε καὶ τοῦ βρῆκε ἕνα καλὸ σπίτι γιὰ νὰ μένη. Ἡ κυρὰ Κωνσταντίνα, χήρα χρόνια, μὲ δυὸ κορίτσια τῆς παντρεῖας, τὴν Ἀγγέλω καὶ τὴ Φώτω, νοίκιαζε πάντα μιὰ καμαρούλα σ' ἕνα δυὸ μαθητᾶδες· ἐξ αἰτίας τῶν κοριτσιῶν ἔβαλε πάντα παιδιὰ μὰ κείνη τὴ χρονιά σὰν ἔτυχε νὰ τῆς μένη τὸ σπίτι ξενοικιαστο τὸ δώκε σὸ Βασίλη, μὲ πέντε δραχμὲς τὸ μῆνα,

φανώματα τῆς κόρης του, πῆγε στὴ Βουλὴ καὶ τῆ-κανε θάλασσα.

Βέρος Ρωμιὸς δηλ. Ἀφοῦ γλίντησε καλὰ καλὰ, τράβηξε καὶ τὴν κουμπουρά.

ΠΡΩΤΗ

φορὰ πὺθ ὁ Ἀθηναῖκος τύπος παρουσιάζεται μονα-σμένος στὸ πολιτικὸ ζήτημα κι ἀξίζει, μὰ τὴν ἀ-λήθεια, νὰν τονε συχαρεῖ κανεὶς. Ὅλες οἱ φημερί-δες χτυπᾶνε λυσσακμένα τοὺς στρατιωτικοὺς ὑπο-ψήφους κι ἀφοῦ ὁ τύπος εἶναι σύμφωνος σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὑπάρχει κάπια ἐλπίδα νὰ νιώσει κι ὁ λαὸς τί συμβαίνει καὶ νὰ κάμει σ' αὐτὴ τὴν περίστασι-τὸ καθήκον του.

Ἐξαίρεση μοναχὰ κάνουν οἱ «Ἀθηναῖοι» τοῦ κ. Πάπ. Μὰ ἔσα ἔσα καὶ γι' αὐτὴν ἀκόμα τὴν ἐξαι-ρεση ἀξίζει νὰ συχαρεῖ κανεὶς κι ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν τύπο μας.

ΣΥΦΩΝΑ

μὲ τὴ συνταγὴ πὺθ μᾶς ἔδωσε ὁ ἀρχισυντάχτης τοῦ «Σπαθιοῦ» τοῦ Σαμψάκου κ. Γ. Μιστριώτης, ἃ θέ-λουμε νὰ φτιαζοῦμε στρατὸ πρέπει νὰ διαβάζουμε τὴν «Κύρου Παιδεία», ἃ μᾶς χρειάζεται στόλος νὰ καταφεύγουμε στὸν Πλάτωνα, κι ἃ μᾶς λείπουνται πυρομαχικὰ νὰν τὰ ζητᾶμε ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη. Ἀπὸ στρατηγούς πιά καὶ ναυάρχους, ἄλλο τίποτα. Ὁ Μιλτιάδης, ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Εὐρυβιάδης καὶ τόσο ἄλλοι ἀναπαύονται στ' ἀρχαῖα κείμενα καὶ μᾶς περιμένουν νὰν τοὺς καλίσουμε στὰ ὄπλα.

Νὰ λοιπὸν πὺθ ἀπὸ τώρα, δίχως ἔξοδα κι ἄλ-λες φασαρίες, εἴμαστ' ἐτοιμοὶ νὰ στρώσουμε τοὺς Βουργάρους στὸ κοντό. Τί καρτεροῦμε;

ΑΦΟΥ

δὲ βρίσκεται μιὰ σάλα κατάλληλη νὰ γίνει ἡ δίκη τοῦ Κωσταγερακάρη, θαρροῦμε πὼς ἡ δουλιὰ τέ-λιωνε μιὰ χαρὰ ἃ γινότανε δ,τι πρότεινε τίς προά-λλες κάπιος [στὴν «Ἑστία», νὰ παραχωρηθεῖ δηλ. ἡ σάλα τῆς Βουλῆς.

Ἡ σάλα αὐτὴ εἶναι κατάλληλη γιὰ δυὸ λό-γους· πρῶτα πὺθ εἶναι μεγάλη καὶ μπορεῖ νὰ χω-ρέσει τόσο κόσμον, καὶ δεύτερο δὲ θάτανε ἔσκημα νὰ δικαζότανε μέσα στὴ Βουλὴ ὁ φονιῆς ἐκείνου πὺθ

πὺθ δὲν εἶχε δὲ καὶ τίποτις νὰ φοβηθῇ ἀφοῦ εἶτανε σακάτης κ' εἶχε καὶ μιὰν ἀσκήμια στὸ μούτρο γιὰ γέλοια.

Καταφχαριστημένος τώρα πιά ὁ Βασίλης· Ἀνα-παύτηκε ἡ ψυχὴ του.

— Τώρα νὰ μὲ δῆς, ἔλεγε τοῦ μπάρμπα του, ὅλους θὰ τοὺς ξεπεράσω μέσα στὸ σχολεῖο.

Κάθε βράδυ μαζεύοντανε ὅλοι γύρω στὸ τζάκι. Ἡ γριὰ Κωνσταντίνα ἀκουμισμένη στὸν τοῖχο ἀπο-κοιμότανε σιγὰ σιγὰ, ὁ Βασίλης μὲ τὸ βιβλίο στὰ γόνατα διάβαζε καὶ τὰ κορίτσια σιγομιλοῦσαν καὶ πειραζόντανε ἀνάμεταξύ τωνε ἢ κάνανε ἀστεία τῆς μάννας τῶν πὺθ κοιμότανε γιὰ νὰ γελάσουνε. Ὁμορ-φές κ' οἱ δυὸ, μὰ ἡ μικρότερη ἡ Φώτω πὺθ ὁμορ-φη. Δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμη τὰ δεκοχτὼ καὶ φαίνό-τανε μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν Ἀγγέλω πὺθ εἶτανε κοσαρι-σμένη. Μαῦρά, παιχινδιάρικα, λιγωμένα μάτια, μαλλιά θησαυρός πρόσωπο σταρᾶτο, στῆθος λαχταρίστο, κοματιστό, γὰμπά χυτῇ, μιὰν ὁμορφιά πὺθ γεννοῦσε ἀμέσως ἀνατριχίλες κι ἀναβράσεις τοῦ αἱμάτου. Γε-λαστή, παιχινδιάρη, Τρελλοκρίτσο. Τὰ κορίτσια τῆς γειτονίας πὺθ μαζεύοντανε στὸ σπίτι τῆς, τρελλαι-

γέννησε τὴν Κωλουσιεργία καὶ τόσα ἄλλα κωινοβου-λευτικὰ τερτίπια.

ΑΝ

καὶ οἱ βουλευτικοὶ συνδυασμοὶ μιᾶζονε λίγο μὲ λη-στορικὲς συμμαχίες, ἀφοῦ μαζεύονται δυὸ τρεῖς μὲ σκο-πὸ νὰ ληστέψουν τὸν ψῆφον τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου ἀνότητου, τὴ φορὰ αὐτῇ, καὶ οἱ συνδυασμοὶ καθιε-ρωθήκανε στὴν πολιτικὴ μας, θέλουμε τοὺς συνδυα-σμούς καθαρούς, Θεοτοκικούς ἢ Ραλλικούς, κι ὄχι μιχτούς.

Οἱ μιχτοὶ δὲν ἔχουν κανένα σκοπὸ σήμερα πὺθ τὰ πράματα ξεκαθάριστήκανε καὶ ὁ λαὸς προσκα-λέστηκε νὰ ποφασίσει μὲ τὴν ψῆφον του ἂν πρέπει νὰ μείνουν οἱ ἀξιωματικοὶ στὴ Βουλὴ ἢ νὰ φύγουν. Πὼς θὰ μπορέσει νὰν τὸ δείξει αὐτὸ μὲ τοὺς μι-χτούς συνδυασμούς; Ρωτᾶμε μοναχὰ, γιατί εἴμαστε τόσο στενοκέφαλοι στὰ πολιτικὰ πὺθ τὰ τέτιχα παρᾶξενε δὲν τὰ πολυνιώθουμε.

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΝΕΡΟ

Στὸν Ἰωαννίδη Βοσπορίτη

Τοῦ βασιλιὰ ἡ κόρη ἡ πεντάμορφη ἔβαλε στοί-χημα τρανό:

— Ὅποιος τῆς φέρει τὸ θάνατο νερό, ἐκείνονα νὰ πάρει.

Κι ὅλα, ὅπου φύγει φύγει, τὰ βασιλόπουλα, πὺθ τὴ ζητούσανε.

— Ἀθάνατο νερό, ἔλεγαν, οὔτε ὑπάρχει, οὔτε ὑπάρξε ποτέ. Τὸ κάνει πιταφτοῦ γιατί θὲ νὰ παν-τρεφτεῖ!

Μὰ ἕνα βασιλόπουλο μικρὸ τὸ ἄκουσε κι εἶπε:

— Πράμα πὺθ περνᾷ ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου δὲ μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχει. Ἐγώ, βασιλοπούλα, θὰ σοῦ φέρω τὸ θάνατο νερό!

★

Ὁ γέρο πλάτανος, μὲ τὴ βαθεῖα κουφάλα πὺθ πρωτοακούμπησε τὸ βασιλόπουλο, ζητώντας τὸ θά-νατο νερό, εἶτανε στοιχειωμένος. Τὸ στοιχείο του εἶτανε μιὰ γριὰ χελώνη ρωλιασμένη στὴν κουφά-λα του.

νόντανε μαζί της. Γιὰ τὸ χορὸ ξεψυχοῦσε. Ὁ Βασι-λὴς πὺθ ἔξερε λίγη φουσαρόμικα βρῆκε τὸν μπελᾶ του μαζί της. Ὁ Βασίλης ἔπαιζε καὶ κείνες χορεύα-νε. Χωρατεύανε μαζί του καὶ τὸν πειράζανε, μὰ ἰδέκ κακὴ κημιά. Μιὰ μέρα ἡ Φώτω μὲ τὰ γλυκόλογά της τὸν κατάφερε νὰ μπῇ κι αὐτὸς στὸ χορὸ. Ὁ Βασίλης ἔφερε κάμποσους γύρους κουτσαίνοντας κ' ἔπειτα ξαναμμένος, λαχανιασμένος τραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιά νὰ ξεπυστάσῃ. Ἡ Φώτω ἔτρεξε κοντὰ του τὸν ἀγκάλιασε καὶ μόνο πὺθ δὲν τονε φίλησε.

— Τὸν καημένο τὸ Βασίλη, τί καλὸς πὺθ εἶναι.

Ὁ Βασίλης ἐννοίωσε τὴν ἄχνα τῆς ἀναπνοῆς της στὸ μάγουλό του σὰν κάρβουνο ἀναμμένο κι' ἀνατρίχιασε· τὰ μάτια του θελώσανε καὶ μιὰ κρυάδα τὸν ἔκοψε σὰ νὰ πέρασε κανὰ φεῖδι ἀπὸ τὴ ραχοκοκαλιά του. Πάρα πέρα ἡ Ἀγγέλω μᾶλλον τὴν ἀδερφή της γιὰ τὸ πολὺ θάρρος πὺθ τοῦ-δειχνε.

— Μὰ πὼς θὰ γελάσουμε κιόλας, καημένη; ἔλεγε ἡ Φώτω.

— Κοίταξε ἄλλᾳ· ἀπὸ τὸν τρόπο πὺθ σε κοι-τάζει κάμποσο τώρα καιρὸ μοῦ φαίνεται σὰ ρωτο-

Σάν εἶδε ἡ χελώνα τὸ βασιλόπουλο συλλογισμένο τοῦ εἶπε:

— Γύρνα, παλληκάρι μου, στὸ παλατάκι σου καὶ στὸ βασίλειό σου. Φάγε, πιέ, κοιμήσου καὶ παρὰ τὴν παράξενη βασιλοπούλα ποὺ δὲν ξέρει τί τῆς γίνεται. Ὁ δρόμος ποὺ τραβᾷς ἔχει θεριά, νεράϊδες καὶ κακὰ ἐξωτικά. Τοῦ κάκου θὰ παλέψεις καὶ θὰ πλανηθεῖς. Ἀθάνατο δὲν εἶναι τίποτα.

Μὰ τὸ μικρὸ τὸ βασιλόπουλο τράβηξε ἔμπρός. Τί τάχατε περίμενε νὰ μάθει ἀπὸ μιὰ χελώνα;

*

Πῆγε πῆγε, ὅταν ἄξαφνα εἶδ' ἔμπροστά του δύο θεριά· δύο φίδια νὰ τοῦ φράζονε τὸ δρόμο.

Ὅρθια τυλιγμένα τὸνα ἀπάνω στ' ἄλλο, δαγκωνότανε, σφιγγόντανε, χτυποῦντανε μὲ τίς ὀριές τους σάν νὰ θέλανε νὰ φαγωθοῦνε.

Τὸ μικρὸ τὸ βασιλόπουλο δὲ δειλίασε. Πλησίασε καὶ μιὰ τὸ ἓνα ἀπὸ ἐδῶ, μιὰ τὸ ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖ, τὰ χώρισε.

Ἀφ' αὐτὰ τὰ φίδια εἶτανε τὰ στοιχεῖα τοῦ δρόμου του. Μαλόνανε γιὰ ἓνα δαχτυλίδι δίπτερο ποὺ ἐρήκανε, ποῖο νὰ τὸ πάρει. Ὡς καθὼς χωρίσανε, γιὰ τὸ καλὸ ποὺ εἶδανε ἀπὸ τὸ βασιλόπουλο τοῦ δώκανε τὸ δαχτυλίδι καὶ τοῦ εἶπανε:

Τὸ ἓνα:

— Μὲ τὴ δύναμή του, τὸ νερὸ ποὺ θ' ἀπαντήσεις νὰ εἶναι τὸ ἀθάνατο νερό.

Τὸ ἄλλο:

— Μὴ ξεχάσεις σάν τὸ βρεῖς ἐκεῖνη ποὺ τῆς τόταξες.

*

Ἀμέσως ἀνοιξε ὁ δρόμος. Μιὰ ὠραία πεδιάδα καταπράσινη καὶ ἀνθοστάλιστα παρουσιάστηκε στὴν ἄκρη του.

Τὸ βασιλόπουλο δὲν ἔχασε καιρὸ καὶ ἔτρεξε μεμιάς πρὸς τὸ καθάριο τὸ ποτάμι ποὺ τὴν πότιζε. Εὐθύς καὶ μιὰ νεράϊδα ἀσπρὴ σάν τὸ χιόνι καὶ ξανθὰ σάν τὸ χρυσάφι βγήκε ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ τὸν ἀγκάλιασε.

— Ἐγὼ ἔχω τὸ ἀθάνατο νερό, τοῦ εἶπε, ποὺ ζητᾷς. Εἶναι ἐδῶ μπροστὰ σου· τὸ ποτάμι ὅπου κατοικῶ.

Τὸ βασιλόπουλο ἀπὸ τὴ θάμαξή του καὶ ἀπὸ τὴ λαχτάρα του ζαλίστηκε. Τί νὰ πρωτοθαμαξέι; Τὰ τριαντάφυλλα ποὺ σκύδαν καὶ λουζότανε μὲς τὸ πο-

τάμι; Τὸ νερὸ τὸ κρυσταλλένιο ποὺ κηθρέφτιζε τὸν ἥλιο; Γιὰ τὰ μάθρα μάτια τῆς νεράϊδας ποὺ τότε μαγέβανε.

Ἐνῶ στὴν ὄψη τοῦ νεροῦ ἐπαίζανε τῶ ροδακίνω καὶ τῶ μήλω οἱ σκιές βαθεῖα στ' ἀπάττωτο νερὸ ἔχθηκαν οἱ δύο γυνεὲς ἀσπράδες τῆς νεράϊδας καὶ τοῦ βασιλόπουλου...

*

Σὲ κάμποσο καιρὸ τὸ βασιλόπουλο θυμῆθηκε τὸ στοίχημά του καὶ εἶπε τῆς νεράϊδας:

— Ἔδωκα τὸ λόγο μου νὰ φέρω ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ πίνουμε σὲ κάποιον. Πάγω καὶ ξανάρχομαι.

Μὰ ἡ νεράϊδα ποὺ ἐδιάβαζε μὲς τὴν ψυχὴ του, τοῦ εἶπε κακιομένη.

— Σέρω ποὺ θὰ πᾶς· μὰ τὸ νερὸ δὲ φεύγει ἀπὸ ἐδῶ.

— Κακιά νεράϊδα! τῆς ἀπάντησε τὸ βασιλόπουλο. Μήτε τὰ χάδια σου καὶ τὰ φιλιὰ σου, μήτε τὰ παλάτια σου τὰ μαρμαρένια καὶ τὰ κοραλλένια τὰ κρεβάτια σου μποροῦν νὰ μὲ πλανέσουν νὰ παρῶ τὸ λόγο μου.

— Ἀνθρωπε! εἶπε λυπημένη ἡ νεράϊδα, τὸ νερὸ εἶναι γιὰ σένα μόνο. Μόνο ἐσύ ποῦ ἔφτασες νὰ ἔρτεις ὡς ἐδῶ μπορεῖς νὰ τ' ἀπολάβεις. Μήτε δίνεται, μήτε χαρίζεται.

— Ὅα τῶδρω τὸ λοιπὸν ἄλλου τὸ ἀθάνατο νερὸ ποῦ θέλω!

Τῆς ἀπάντησε τὸ βασιλόπουλο καὶ τὴν παράτησε νὰ κλαίει μὲς τὸν ποταμό.

*

Τότες παρουσιάστηκε ἓνα βουνὸ ἔμπροστά του· ἓνα ἄγριο καὶ ψηλὸ βουνό. Ἀκούστηκε βοὴ καὶ μουγκριτὸ κακὸ μεγάλο.

Τὰ λιοντάρια καὶ οἱ τίγρεις πολεμοῦσαν τοὺς δράκους τοῦ βουνοῦ καὶ οἱ δράκοι τὰ νικούσανε.

Τὸ βασιλόπουλο γενναῖο πῆρε ἐντοῖμα μέρος τοῦ ἀδύνατου καὶ ρίχνοντας μὲ τέχνη καὶ μὲ δύναμη τὸ τόξο του ἐσκότωσε τοὺς δράκους ἓνα ἓνα.

Μιὰ ὠραία νύφη σάν τὸ ἥλιο φωτερὴ τοῦ φώναζε ἀπὸ τὸ βουνό:

— Ἐσ' εἰς, ὁ ἥρωάς μου! Ἔλα νὰ σοῦ δώκω τὸ ἀθάνατο νερό.

Καὶ παίρνοντάς τον στὰ φτερά της τὸν ἀνέλαβε στήν πιὸ ψηλὴ καὶ λαμπερὴ κορυφή.

— Τί ἐπαθες, Βασίλη, τὴ νύχτα καὶ ἐκλαιγες, μὴν ἐβλεπες κανὰ κακὸ ὄνειρο;

Εἰππάστηκε καὶνος.

— Μπα μ' ἀκούγατε λοιπόν; αἱ θυμῆθηκα τὸν μακαρίτη τὸν πατέρα μου.

Στάθηκε λίγο καὶ εἰπετα κουνώντας θλίβερα τὸ κεφάλι.

— Ἐπειτα τί νὰ συλλογιστῶ καὶ νὰ μὴν κλάψω;

Καὶ γελώντας πικρὰ πρόσθεσε·

— Ἡ τύχη βλέπεις ὅλα τὰ καλὰ μοῦ τῆδωκε· ἀρράνια, ἀρρώστειες, ἀσκημιὰ τὴν τελευταία λέξη τὴν πρόφερε μὲ ἰδιαίτερο τρόπο κοιτάζοντας κατὰ ματα τὴ Φῶτω.

Στὸ σχολεῖο ἔκανε νὰ πατήσῃ δύο μέρες. Καὶ αὐτὸ γινότανε ταχτικά. Μέρα παρὰ μέρα θάβρισκε πρόφασιν γιὰ νὰ μείνῃ στὸ σπίτι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ εἶναι κοντὰ στὰ κορίτσια. Ποῦ τώρα πιά ὀρεξη γιὰ διάβασμα. Καθότανε καὶ τώρα σάν πρῶτα κάθε βράδυ κοντὰ στὸ τζάκι μὲ τὸ βιβλίο στὰ χέρια, μὰ ὁ νοῦς του δὲν εἶτανε στὸ βιβλίο, ταξίδευε, καὶ τὰ

Ἐκεῖ, μέσα σ' ἓνα ὀλόφωτο στεφάνι ἀπὸ ἀχτί-νες, τὸν κέρασε μὲ τὸ χρυσὸ ποτήρι τὸ ἀθάνατο νερὸ ποὺ μίθωσε τὸ βασιλόπουλο. Κοίταξε κάτω μιὰ ματιά καὶ ὅλα τοῦ φάνηκαν μικρὰ καὶ ταπεινὰ καὶ σκεπασμένα ἀπὸ μάθρα καταχνιά. Τριγύρω του, παλάτια, κόσμοι ἀπὸ φῶς. Ἡ νύφη μέρα νύχτα τοῦ ἐφέλνε τὴ δόξα του.

*

Τὸ βασιλόπουλο γιὰ κάμποσο καιρὸ ξέχασε καὶ τὴ βασιλοπούλα καὶ τὸ στοίχημά της καὶ ἄλλο δὲ συλλογιζότανε παρὰ τὴν ἐφτυχία του

Μιὰ μέρα ὅμως εἶπε:

— Πόσο πιὸ ἐφτυχισμένος θὰ εἴμουν νὰ πῆγαι-να καὶ στὴ βασιλοπούλα τὸ ἀθάνατο νερὸ ποὺ μοῦ-δωκες νὰ πιῶ!

Ἡ νύφη ζηλιάρα τοῦ ἀπάντησε:

— Ἀχάριστε! Δὲ φτάνει ποὺ ἀπόχτησες ἐσὺ τῆς δόξας τὴν ἀθανασία;

— Ὅταν δὲν μπορῶ νὰ τῆς δώκω ἄλλονου, τί νὰ τὴν κάμω! εἶπε μὲ καημὸ τὸ βασιλόπουλο.

— Τὸ ἀθάνατο νερὸ δὲ δίνεται, εἶπε ἡ νύφη θυμωμένη. Ὅποιος θέλει, πρέπει ν' ἀναβεῖ ἐδῶ γιὰ νὰ τὸ πιεῖ.

— Ὅα τῶδρω τὸ λοιπὸν ἄλλου ἐκεῖνο ποὺ ζητῶ, εἶπε τὸ βασιλόπουλο καὶ τὴν παράτησε νὰ κλαίει στὸ βουνό.

*

Ἀμέσως χάθηκε καὶ τὸ βουνὸ καὶ ἡ νύφη καὶ τὸ φῶς.

Μιὰ ἄβυσσος ἀνοίχτηκε ἔμπροστά του καὶ σαράντα μάγισσες σ' ἓνα γχεμνὸ καὶ τρισβαθὸ λαγκαδι, πήγαινε ἔλα, κάτσε σήκω, σθῆσε ἀναψε, φωτιές, καζάνια, κατσαρόλες καὶ κατσαρολάκια, μαγειρεύανε, σερβίρανε, σάν νὰ εἶτανε γάμος μεγάλος.

Μέσ' ἀπὸ μιὰ πέτρα στάλα στάλα ἔσταζε ἓνα νερὸ καὶ τὸ νερὸ ἀπὸ οἱ μάγισσες μαλόνανε πιά νὰ τὸ πρωτοπάρει νὰ τὸ πῶκε· στὸ μαγεύμα τῆς.

Βάζοντας στὸ δαχτυλίδι ἐάση, ποὺ τοῦ δώκανε τὰ φίδια, εἶπε μέσα του τὸ βασιλόπουλο.

— Κι ἀπὸ ἀθάνατο νερὸ θὰ εἶναι...

Καὶ κατέθηκε μὲ κόπο καὶ μὲ θέληση τὴν ἄβυσσος.

*

— Τί κάνετε ἀπ' αὐτοῦ, καλὲς ἀρχόντισσες, ἀρώτησε.

— Δὲ βλέπετε; τοῦ ἀπάντησε ἡ γεροντότερή

χτυπημένος.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς κεῖνο τὸ βράδυ τρόμαξε νὰ ξενοχτίσῃ. Νύχτα βαθιὰ καὶ Ἀγγέλω ἔκουσε κλάμματα στὴ διπλανὴ κάμαρα· ἐξύπνησε καὶ τὴν ἀδερφή της καὶ τῆς εἶπε σιγὰ·

— Ἄκουσε μοῦ φαίνεται· πῶς ὁ Βασίλης κλαίει· τί νάχη τάχατες;

Ἀφουγκραστήκανε καὶ οἱ δύο· ὁ Βασίλης ἐκλαιγε καὶ ὅσο προσπαροῦσε νὰ πνίξῃ τὰ δάκρυα τόσο κεῖνα ξεχειλίζανε. Νὰ σπάσῃ τὸ στήθος του. Τοῦρχότανε νὰ σκούζῃ, νὰ σκίσῃ τὴν πέτρα μὲ τίς φωνές του γιὰ νὰ ξανασάνῃ, νὰ ξαλαφρώσῃ ἀπὸ τὸ βάρος ποὺ τὸν ἐπλάκωνε. Γιατί; Ποῖος εἶταν ὁ πόνος του; Κι αὐτὸς δὲν ἔξερε τί ἤθελε. Μέσα του μόνο ἐνοιῶθε κάτι νὰ βράζῃ, κάτι νὰ τὸν σπάζῃ, ἓνα χτύπο στὴν καρδιά, μιὰν ἀπελπισιὰ μαύρη· τὸ στόμα του τὸν νοιῶθε πικρό.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὰ ρούχα πρὶ νὰ φωτίσῃ. Τὰ μάτια του κόκκινα, πρησμένα ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια καὶ ἀπὸ τὸ κλάμα. Ἡ Ἀγγέλω περίεργη τὸν ῥώ-τησε.

μάτια του τίς πιὸ πολλές φορές μένανε καρφωμένα πάνω στὴ Φῶτω.

— Σίγουρα ἔρωτα ἔχει μαζί μου, εἶπε τῆς ἀδερφῆς της.

Μιὰ μέρα γιὰ νὰ γελᾷ τοῦ εἶπε·

— Σέρεις, Βασιλάκη, πῶς ὁμόρφηδες;

Κεῖνος κοκκίνησε σὰ ντροπιασμένος καὶ δὲν εἶπε τίποτα.

Ἀπὸ τότες ἄρχισε νὰ προσέχῃ τὸν ἑαυτοῦ του· χτυπιζότανε δύο καὶ τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα βρέχοντας τὰ μαλλιά του μὲ μπόλικο μυγδαλόλαδο, ἀγόρασε μὲ μιὰ δεκάρα καὶ ἓνα στρουγγυλὸ καθρεφτάκι τῆς τσέπης καὶ ὅπου στεκότανε καὶ βρισκότανε τῶ-βγαζε καὶ κοιτάζονταν. Ὅσο γιὰ τὴν φουαρμόνια δὲν τὴν ἄφινε ἀπὸ τὰ χέρια του· μὰ δὲν ἔξερε νὰ τὴν παίξῃ καλὰ καὶ ὅλη ἡ γειτονιά παραπονοῖεταν πῶς ἔχασε τὸν ὕπνο της. Μόνο ἡ Φῶτω ἔκανε πῶς φχαριστιότανε γιὰ τὴν καταλάβανε πῶς ὅλα γιὰ δαύ-τηνε γίνονταν. Στὸ σχολεῖο ἀργὰ καὶ κάπου φαινότανε· ἔφτανε τώρα νὰ ντικρύσουν ἀπὸ μακριὰ τὴ λαδωμένη χωρίστρα του οἱ συμμαθητὰδες του γιὰ νὰ ριχίσουνε τὰ γέλια, ἐνῶ ἐκεῖνος τοὺς φοβέριζε μὲ τὴ

τους. Μαγειρεύουμε τὰ πιὸ μεγάλα ἔργα ποὺ ἀπο-
θανατίζουν τὸν ἄνθρωπο.

— Μπορῶ κι ἐγὼ νὰ πάρω ἀπὸ τὸ νερὸ ἀφτό;

— Ἀφοῦ κατόρθωσες νὰ φτάσεις ὡς ἰδῶ μὰ
θαίνοντας τὴν τέχνη μας, θὰ πάρεις.

Τὸ μικρὸ τὸ βασιλόπουλο ἐπέταξε ἀπὸ τὴ
χαρὰ του.

— Τέλος πάντων, εἶπε, βρῆκα τὸ ἀθάνατο νερὸ
ποὺ παίρνεται καὶ δίνεται!

Κι ἀμέσως ἔπιασε δουλιὰ. Δουλιὰ, δουλιὰ, πο-
λεμοῦσε ἀκατάπαρτα. Σὲ λίγα χρόνια ἔμαθε τὴν
τέχνη.

— Ἀς τὸν βάλομε νὰ μαγειρέψει, εἶπαν οἱ μά-
γισσες.

— Τί νὰ τοῦ βάλωμε;

— Μιὰ Ὁραία Τέχνη.

— Δύσκολο φαγί.

— Μιὰ Ἀρετὴ λοιπόν.

— Τὴ Σταθερότη νὰ τοῦ βάλωμε ποὺ τοῦ
ἀξίζει.

Καὶ καθίσανε στὸ γύρο ὅλες γιὰ νὰ δοῦνε τὸ
μαγεῖρεμα τοῦ βασιλόπουλου.

*

Σὲ μιὰ στιγμή εἶτανε καμωμένο.

— Εὐγε! εἶπαν οἱ μάγισσες. Πήγαινε τώρα
στάξε του νερὸ νὰ γείνει ἀθάνατο καὶ τάξε το σ'
ὅποιον θέλεις!

— Στὴ βασιλοπούλα μου! ἐφώναξε τὸ βασιλό-
πουλο ὅλο χαρὰ.

— Χαχά! χαχά! γελάσανε οἱ μάγισσες. Εἶναι
ἀργά. Ἐκείνη εἶναι τώρα χρόνια ποὺ παντρεύτηκε.

Τὸ βασιλόπουλο ἀποσβολώθηκε. Ἀπογοητευμένο
πέταξε καὶ τὸ φαγί τῶ μάγισσῶ καὶ τῶ φιδιῶ τὸ
δαχτυλίδι καὶ... ξυπνώντας μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα
φώναξε:

— ΔΙΨΩ!...

Εἰκοσιεξή τοῦ Ὀκτώβρη 1905.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΦΥΤΙΑΝΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

Ὁδὸς Ἀκαδημίας ἀριθ. 82.

μαγκούρα του ἃ δὲ σπαίνανε. Στὰ μαθήματ' κα-
τάντησε πιά ὁ τελευταῖος. Ὁ μπάμπας του κάθε
φορὰ ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἐφρυγε μὲ τὴν
καρδιά καημένη.

Περάσανε μῆνες.

Οἱ ἐξετάσεις ζυγώνανε κι ὁ Βασίλης ἐλπίδα πιά
γιὰ προβιβασμὸ καμμιά δὲν εἶχε. Μιὰ σκέψη
τώρα τονὲ βασάνιζε. μιὰ σκέψη ποὺ σὰν τρι-
βέλι τοῦ τριβέλιζε τὸ νοῦ νυχτομερίς. Λογάρ-
ιαζε νὰ κουδεντιάσῃ τῆς Φώτῳς νὰ τὴν ξεμω-
ναχίσῃ πούθενά νὰ τῆς εἰπῇ τὰ ὅσα εἶχε στὴν
καρδιά του νὰ πλώσῃ μπροστά της τὸν πόνο του πέ-
λαγο, νὰ τῆς ξανοίξῃ τοὺς καημούς του βρύσας γιὰ
δαύτηνα. Μὰ τοῦλειπε ἡ δύναμη γιὰ μιὰ τέτοια ζο-
μολόγησι καὶ κάθε φορὰ ποὺ τὰποφάσιζε σὰν ξεκι-
νοῦσε τὰ γύνατά του κοδοῦτανε κι ἄρχιζε νὰ τρέμῃ
ὀλοστηνός. Ἀποφάσισε νὰ τῆς γράψῃ. Ὅτι εἶχε
νὰ τῆς εἰπῇ μὲ τὴ γλώσσα θὰ τῆς γράφε σὲ μιὰν
ὁμορφὴ κόλλα χαρτί, θὰ τῆς κλείνει σ' ἑνὲν φάκελλο,
θὰ παραμύθευε μιὰ ὥρα ποὺ νὰ εἶναι μονάχη της,
θὰ τῆς παρουσίαζε τότε τὸ γράμμα καὶ θὰ τῆς
εἶλε.

Ἀφῶτῳ, διάβασέ το αὐτὸ τὸ γράμμα· εἶναι γιὰ

ΣΚΛΑΒΑ

— Τί νὰ τὰ κάνω τὰ φλωριά
Τὸ βιὸς καὶ τὰ παλάτια,
Σὰ δὲ φιλιῶ τὰ χεῖλή σου
Καὶ τὰ γλυκιά σου μάτια;

— Ἐοῦ'σαι ἀφέντης, βασιλιάς,
Κεῖν'μαι σκλάβα, δούλα,
Σπαθὶ στὸ χέρι σου βασιῶς
Γιὰ μιὰ φτωχὴ καρδοῦλα.

Κάλλιο παρὰ γιὰ νὰ μὲ 'δῇς
Μέσα στὴν ἀγκαλιά σου,
Ξερίζωσέ μου τὴν καρδιά
Καὶ ρίχ' τη στὰ σκυλιά σου.

ΒΑΡΒΕΝΤΗΣ

ΚΟΡΦΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ «ΑΓΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ» (1)

Α'.

Καλό'νε τ' «Ἄγιος ὁ Θεός» καλό'νε κι' ἄς τὸ ποῦμε.
Καλό'νε, κι' ἄς τὸ ψάλλουμε κι' ἄς τὸ διαμαρτυ-
ροῦμε. (2)

Κι' ὅπου τὸ λέει σώνεται, κι' ὅπου τ' ἀκούει ἀγιάζει,
Κι' ὅπου τὸ καλοαφοκραστῇ παραδείσο θελά'θρει,
Ποῦ καὶ οἱ ἀγγέλοι λειτουργοῦν κι' οἱ ἀποστόλοι ψάλ-
λουν,

Στοῦ παραδείσου τῆς ἐκκλησιῆς καὶ στάγια μονα-
στήρια

Ψάλλοντας τ' «Ἄγιος ὁ Θεός» καὶ τὴν «τιμιωτέρα».

Β'.

Καὶ τοῦ Δεσπότη μας Χριστοῦ τὰ πάθη θὰ νὰ ποῦμε.
Ἄφτός στὴ γῆς κατέβηκε, σὰν ἄνθρωπος ἐφάνη.

1) Τὴ μεγάλη σαρκωσὴ οἱ γυναῖκες στὰ χαρὰ τῆς
Κέρκυρας, ἀπὸ εὐλάβεια, δὲν τραγουδοῦν, μόνο ψάλλουν
λυπητερά τοῦτο τὸ ποίημα ποὺ ἐχρειάστηκε ὅμως κάπου
κάπου νὰ τὸ διορθώσουμε καὶ νὰ τὸ ταχτοποιήσουμε. Τὸ
παρουσιάζουμε σὰν ἀπόσπασμα, κανενὸ μεγάλο τραγου-
διοῦ, ποὺ ἐπῆγε χαμένο.
2) Παραλλαγή: «καλοναρχοῦμε».

σένα» κι αὐτὸς θὰ πήγαινε νὰ κρυφθῇ ἀπὸ τὴ ντρο-
πὴ του.

Μὰ πόσο δὲ βασανίστηκε ὅσο νὰ καταφέρῃ τὸ
γράμμα. Ἐγγραφε κι' ἐσκίζε. Κανένα σκίδιο δὲν ἔλεγε
αὐτὸ ποὺ ἐνοιθε στὴν καρδιά. Ἄλλα ἤθελε νὰ πῇ
κι' ἄλλα ἔλεγε· ἀμὰ τῷδελε γράμματα θύμωνε μὲ
τὸν ἑαυτὸ του καὶ χτύπαγε τὸ κεφάλι του γιὰτὶ νὰ
μὴ μάθῃ καλλίτερα γράμματα. Ἀ λαχτάρησε γιὰ
σπουδὴ εἶτανε στὴν περιστασιὴ αὐτὴ ποὺ ἤθελε νὰ
δείξῃ τὴν καρδιά του καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὸ κατα-
φέρῃ.

Ἐπείσε νὰ κοιμηθῇ ἀπελπισμένος, μὰ καὶ στὸ
στρώμα, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα τὸ γράμμα σκε-
διάζε. Κάποτε σὰ νὰ τοῦ ἄρσει. Τινάζεται τότε
ἀπάνω κι ὅπως εἶτανε μισόγδυτος κάθεται στὸ τρα-
πέζι. Ἐνα λυχναράκι τοῦ φέγγει πάνω ἀπ' τὸ κε-
φάλι του. Γράφει, γράφει· ἡ πέννα του αὐτὴ τὴ φορὰ
τρέχει.

Ἡ κυρὰ Κωνσταντῖνα δὲν εἶχε ἀκόμη ἀποκοι-
μηθῇ. Βλέποντας πῶς στὴν ἄλλη κάμαρα ὑποψιά-
στηκε καὶ σηκώθηκε νὰ δῇ τί τρέχει. Πατώντας
στὰ νύχια ζύγωσε στὴν πόρτα κι' ἔβαλε τὸ μάτι

Καὶ διὰ λόγου μας [λοιπόν] ἔπρεπε νὰ πεθάνει.

Κάτου στὰ Γεροσόλυμα, στ' ἁγίου Κυρίου τὸν τάφο,
Ἐκεῖ δέντρο δὲν ἦτανε καὶ δέντρο ἐφανερώθη·
Τὸ δέντρον ἦτανε ὁ Χριστός, κι' οἱ κλώνοι οἱ Ἀπο-
στόλοι,

Τὰ φύλλα ἦταν οἱ μάρτυρες, κι' οἱ ρίζες οἱ προφῆτες,
[Ποῦ τὸ Βαγγέλιο πρόλεγε καὶ] τοῦ Χριστοῦ τὰ
[πάθη]. (3)

Σὰν κλέφτη τὸν ἐπιάσανε καὶ σὰ ληστὴ τὸν παίρνουν
Καὶ σὰν ἄρνι στὸ μακελλεῖο ἔτσι τὸν μαρτυροῦν.

Τετράδι τὸν ἐπιάσανε, Πέφτη τότε διατάζουν,

Παρασκευὴ τ' ἀπόγιομα πᾶνε νὰ τὸν σταυρώσουν.

Τοῦ Φαρκῶ ἐστείλανε περόνια νὰ τοὺς κάμει,

Ἐκεῖνοι τοῦπαν τέσσαρα κι' ἐκεῖνος κάνει πέντε.

«Σὺ Φαρκῶ ποῦ τῆκαμες ἐσὺ νὰ μᾶς διδάξεις».

— «Τώρα ποῦ μοῦ τήρισατε, ἐγὼ θὰ σᾶς διδάξω:

Τὰ δυὸ βάλτε στὰ πόδια του, τὰ δυὸ στὰ χεῖρά του
[χέρια,

Καὶ τῆλλο τὸ φαμακερὸ βάλτε το στὸ πλευρὸ του,
Νὰ δρᾷμει αἷμα καὶ νερὸ, νὰ πικραθεῖ ἡ καρδιά του».

Σὰν τὸμαθε ἡ Δέσποινα ἔπρεπε δειλιασμένη.

— «Τρεχάτε τρεῖς γειτόνισσες, οἱ πλέον ἀγαπημένες.

Νὰ τήνε ξεδειλιάσετε τὴ Δέσποινα τοῦ κόσμου».

Ἐτρεξαν τρεῖς γειτόνισσες, τρεῖς ἄγιες γυναῖκες,

Τ' ἁγίου Λαζάρου ἡ ἀδερφή, τ' ἁγίου Ἰακώβου ἡ
[μάννα,

Ἐτρεξε κι' ἡ Μαγδαλινὴ, ποῦ ἦταν προαγιασμένη—

Ἐρχεται ἡ μιὰ μὲ τὸ νερὸ, κι' ἡ ἄλλη μὲ τὸ μύσκο.

Ἡ τρίτη μὲ ροδόσταμο γιὰ νὰ τὴ συνεφέρουν.

Ἐπιάσαν τὸ στρατὶ στρατὶ, στρατὶ τὸ μονοπάτι,

Καὶ τὸ στρατὶ τῆς ἔφερε μὲς τοῦ ληστῆ τὴς πόρτες.

Βρίσκουν τὴς πόρτες κλειδωτές, καὶ τὰ κλειδιά παρ-
[μένα,

Καὶ τὰ παραθυράκια τῆς σφιχτὰ μανταλωμένα.

Ἡ Παναγία γονάτισε καὶ τὸ σταυρὸ τῆς κάνει,

Κ' ἡ πόρτα ἀπὸ τὸ φόβο τῆς ἄνοιξε μοναχὴ τῆς.

Τηράει δεξιά, τηράει ἄριστε, κανέναν δὲ βλέπει,

Γυρίζει καὶ ματατηρᾷ βλέπει τὸ Ἀι-Γιάννη.

— Μὲγ' Ἀι-Γιάννη Πρόδρομε, καὶ μαθητὴ τοῦ Γιοῦ
[μου, (4)

Μὴν εἶδες τὸν υἱόκα μου κι' ἐσὲ τὸ Δάσκαλό σου;»

— «Θαυμάζομαι σε, Δέσποινα, τὰ λόγια ποὺ δη-
[γάζαι.

3, Παραλλαγή: «Ποῦ προφητεῖαν Βαγγέλιο γιὰ τοῦ
Χριστοῦ τὰ πάθη».

4) Παραλ. «καὶ βαπτιστὴ τοῦ Γιοῦ μου».

στὴν κλειδαρότρυπα. Εἶδε τὸ Βασίλη νὰ γράφῃ. Ἀ-
πόρησε. Στάθηκε νὰ δῇ τί θάποινῃ. Ὁ Βασίλης
ἔμεινε ὥρα πολὺ σκυμμένος στὸ τραπέζι. Ἐπειτα
πῆρε τὸ γράμμα στὰ χεῖρά του, τὸ διάβασε λέξη μὲ
λέξη, τὸ ξαναδιάβασε μιὰ δυὸ πέντε ἑκατὸ φορές,
τὸ δίπλωσε προσεχτικὰ κι' ἔπειτα τόχωσε στὰ φύλλα
ἐνὸς βιβλίου ποῦ νὰ μὴ φαίνεται.

— Γράμμα ἔγραψε γιὰ ποιόνε τάχατες; εἶπε
μὲ τὸ νοῦ της.

Ὁ Βασίλης φχαριστημένος ἔσθωσε τὸ πῶς καὶ χώ-
θηκε πάλι στὰ ρούχα. Ἡ γριὰ Κωνσταντῖνα μπῆκε σ'
ἐννοια. Τὸ πρῶτ' οὖν φανέρωσε τίποτις σὲ κανένα. Μὰ
σὰν ἔφυγε ὁ Βασίλης γιὰ τὸ σχολεῖο μπῆκε στὴν
κάμαρά του, ἔψαξε, βρῆκε τὸ βιβλίο καὶ πῆρε ἀπὸ
μέσα τὸ γράμμα. Ἐβαλε τότε τὰ γυαλιά της κι
ἄρχισε νὰ διαβάζῃ. Τὸ γράμμα εἶτανε γιὰ τὴ Φῶτῳ,
τὴν κόρη της. Στὸ ζήτημα αὐτὸ ἡ γριὰ Κωνσταντῖνα
δὲ χωράτεθε. Σκύλλιασε.

— Ἀκούς ἐκεῖ—εἶλε—σακάτης ἄνθρωπος καὶ
νὰ μὴ ντρέπεται ἄς κοπιᾷ τὸ μεσημέρι καὶ σοῦ
τονὲ σιγυρίζω κατὰ πῶς τοῦ ταιριάζει.

Τὸ μεσημέρι γύρισε ὁ Βασίλης χαρούμενος λο-